

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 109/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť R. L., zastúpeného advokátom JUDr. P. L., B., a JUDr. P. L., zastúpeného advokátkou JUDr. Z. M., B., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom sp. zn. 16 C 117/2009 a jeho rozsudkom z 10. septembra 2010, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 12/2011 a jeho rozsudkom z 28. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. L. a JUDr. P. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2012 doručená sťažnosť R. L. a JUDr. P. L. (ďalej len „sťažovatelia“, v citáciách aj „sťažovateľ 1“, resp. „sťažovateľ 2“) vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom sp. zn. 16 C 117/2009 a jeho rozsudkom z 10. septembra 2010, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 12/2011 a jeho rozsudkom z 28. septembra 2011.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovatelia boli odporcami v súdnom spore o zaplatenie sumy 92,94 € s prísl. vedenom okresným súdom pod sp. zn. 16 C 117/2009 na návrh D., a. s., B. (ďalej len „navrhovateľ“), na tom skutkovom základe, že navrhovateľ *«odstránil na základe rozhodnutia Mestskej polície dňa 26. 5. 2008 o 12.46 hod. v B. motorové vozidlo Škoda Felícia bielej farby (ďalej len „Motorové vozidlo“), o čom vyhotovil zápis... Motorové vozidlo bolo... odvezené a zaparkované na odstavnej ploche... – stredisko odťahovacej služby D.*

Dňa 26. 5. 2008 o 13.30 požiadal o vydanie Motorového vozidla Sťažovateľ /2/...

D. Sťažovateľovi /2/ Motorové vozidlo vydal a požiadal ho o úhradu nákladov vzniknutých mu odťahom Motorového vozidla vo výške 2.800,- Sk.

D... žiadal, aby Okresný súd... zaviazal Sťažovateľov ako odporcov na spoločnú a nerozdielnu úhradu sumy 2.800,- Sk, trov súdneho konania... úroku z omeškania z dlžnej sumy...».

3. V merite veci vydal okresný súd rozsudok „... dňa 10. 09. 2010..., ktorým rozhodol, že Sťažovateľ /1/ a Sťažovateľ /2/ sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne D. sumu 92,94 EUR spolu s... úrokom z omeškania... a náhradu trov konania.“. O odvolaní „Sťažovateľov... rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 4 Co 12/2011 z 28. septembra 2011 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil“.

4. Sťažovatelia v sťažnosti v podstatnom uviedli: «V predmetnom spore si D. nárokoval voči Sťažovateľom zaplataenie sumy za odstránenie (odťah) Motorového vozidla Sťažovateľa /1/ na základe rozhodnutia správcu komunikácie. D. svoj nárok oprel o ustanovenie § 40 ods. 4 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o premávke na pozemných komunikáciách“), ustanovenie § 124 ods. 6 písm. a) zákona č. 315/1996 Zákona o premávke na pozemných komunikáciách.

Odstrániť prekážku cestnej premávky je oprávnený len správca cesty, ako to vyplýva aj z ustanovenia § 40 ods. 1 Zákona o premávke na pozemných komunikáciách cit. „Kto spôsobil prekážku cestnej premávky, je povinný ju bezodkladne odstrániť. Ak to neurobí, odstráni ju na jeho náklady správca cesty.“

Podľa ust. § 3d ods. 5 písm. d/ zákona č. 135/1961 Zb., o pozemných komunikáciách (ďalej len „Zákon o pozemných komunikáciách“) správu pozemných komunikácií vykonávajú, ak ide o prejazdné úseky ciest vo vlastníctve obce, o miestne komunikácie a účelové komunikácie vo vlastníctve obce - obce, prípadne právnické osoby nimi na tento účel založené alebo zriadené...

D. správcom cesty nie je, správcom je obec, a teda D. nie je oprávnený odťahovať vozidlá a to bez ohľadu na to, že je právnickou osobou založenou obcou, ako aj bez ohľadu na to, že má D. živnostenské oprávnenie na výkon odťahovej služby, a tiež na to, že má od obce (starostu) poverenie na výkon odťahovej služby, ktoré je v rozpore s ústavou a zákonmi Slovenskej republiky. Zákon dáva možnosť, aby obec poverila výkonom činnosti správcu inú osobu, ktorú na ten účel zriadi, inú možnosť zákon nedáva, a teda každý iný spôsob poverenia je v rozpore s článkom 2 Ústavy Slovenskej republiky...

Odstránenie motorového vozidla ako prekážky cestnej premávky je vážnym zásahom do vlastníckeho práva chráneným Ústavou SR (čl.20), ktorý je možný len v nevyhnutnej miere a takýto zásah smie vykonať iba orgán na to oprávnený. V prípade odstránenia vozidla ako prekážky cestnej premávky je oprávneným orgánom správca komunikácie.

... na odťahovanie vozidiel nie je oprávnená každá právnická osoba založená na ten účel obcou. Na odťahovanie vozidiel podľa Zákona o premávke na cestných komunikáciách je oprávnený výlučne správca. A správcom môže byť buď obec alebo právnická osoba založená na ten účel obcou.

Okresný súd a Krajský súd nevzali tieto skutočnosti vôbec do úvahy a nesprávne považovali D. za subjekt oprávnený na odťahovanie vozidiel, čím odobrili porušenie princípu legality garantovaného čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, ako aj porušenie ochrany vlastníckeho práva Sťažovateľov garantovaného čl. 20. ods. 1 Ústavy SR, nakoľko ako bolo vyššie uvedené neexistuje ustanovenie zákona, ktoré by umožňovalo prenos právomocí vykonávať odstraňovanie prekážok z B. ako správcu komunikácie na iný subjekt...

Krajský súd sa rovnako ako Okresný súd v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal pre rozhodnutie vo veci zásadnou otázkou aktívnej legitímácie D., obmedzujúc sa na... konštatovanie...

Krajský súd... iba uviedol, že námietka Sťažovateľov týkajúca sa aktívnej legitímácie, ktorú tento namietal počas celého súdneho konania... nie je dôvodná a ako odôvodnenie vymenoval len tri listinné dôkazy. Krajský súd nijakým spôsobom nezdôvodnil (a ani neoprel svoju argumentáciu o ustanovenie žiadneho zákona), ako presne podľa jeho právneho názoru z týchto listín vyplýva, že námietka Sťažovateľov vo veci aktívnej legitímácie D. nie je dôvodná a teda Navrhovateľ bol aktívne legitimovaný nútený odťah vykonať a ďalej, že bol aktívne legitimovaný vymáhať náklady, ktoré mu vznikli s odstránením vozidla...

Krajský súd sa teda rovnako ako Okresný súd rozhodol nezaoberať zásadnou otázkou, na ktorú Sťažovatelia v odvolaní proti rozsudku Okresného súdu poukazovali a to, či má správca komunikácie zákonné zmocnenie na prenos právomoci vykonávať odstraňovanie prekážok na iný subjekt...

V prípade zvolenej podoby odôvodnenia Rozsudku Okresného súdu a Rozsudku Krajského súdu neboli splnené elementárne požiadavky na ich odôvodnenie, čo zakladá porušenie práva Sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Odôvodnenie spomínaných rozhodnutí možno považovať za nedostatočné a formálne...»

5. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo Sťažovateľov na ochranu vlastníckeho práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 Ústavy... rozsudkom Krajského súdu... č. k. 4 Co 12/2011 zo dňa 28. septembra 2011

a rozsudkom Okresného súdu... č. k. 16 C/117/2009, zo dňa 10. septembra 2010 porušené bolo.

2. Základné právo Sťažovateľov na ochranu pred zneužívaním štátnej moci vyplývajúce z čl. 2 ods. 2 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu... č. k. 4 Co 12/2011 zo dňa 28. septembra 2011 a rozsudkom Okresného súdu... č. k. 16 C/117/2009, zo dňa 10. septembra 2010 porušené bolo.

3. Základné právo Sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúcu z čl. 46 ods. 1 Ústavy... rozsudkom Krajského súdu... a rozsudkom Okresného súdu... porušené bolo.

4. Základné právo Sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... a rozsudkom Okresného súdu... porušené bolo.

5. Rozsudok Krajského súdu... č. k. 4 Co 12/2011 zo dňa 19. septembra 2011 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu... vracia na ďalšie konanie.

6. Krajský súd... je povinný... zaplatiť finančné zadosťučinenie Sťažovateľom vo výške 5 555 €...

7. Krajský súd... je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy konania...“

6. Sťažovatelia ako dôkazový materiál k sťažnosti pripojili rozsudok okresného súdu č. k. 16 C 117/2009-102 z 10. septembra 2010 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 4 Co 12/2011 z 28. septembra 2011.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu... Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

9. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 117/2009 a jeho rozsudkom z 10. septembra 2010, ako aj postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 12/2011 a jeho rozsudkom z 28. septembra 2011 boli porušené ich v sťažnosti označené práva (bod 1 a 5).

11. Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia predmetnou sťažnosťou najprv napadli postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 117/2009 a aj jeho rozsudok z 10. septembra 2010. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1

ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať napadnuté rozhodnutie okresného súdu (a postup v konaní mu predchádzajúci), keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovatelia využili, a o odvolaní rozhodol krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 4 Co/12 2011 z 28. septembra 2011. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 4 Co 12/2011 z 28. septembra 2011, možno zo sťažnosti vyvodiť, že sťažovatelia namietali porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu a jeho rozsudkom, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi tohto súdu, na základe ktorých však podľa názoru sťažovateľov, aj keď vyplývali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, neboli nadväzne na to prijaté správne právne závery. Sťažovatelia v ich veci konajúcim všeobecným súdom vytýkali najmä svojvôľu pri výklade a aplikácii zákonného predpisu a z toho vychádzajúce nesprávne právne posúdenie veci (pozri bod 4, tam citované právne názory, nevysporiadanie sa s problematikou aktívnej legitímácie navrhovateľa a nedostatočné odôvodnenie sťažovateľmi napadnutých rozsudkov).

II.A

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

13. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je

v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

14. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľov rozsudkom sp. zn. 4 Co 12/2011 z 28. septembra 2011 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

15. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku oboznámil rozhodnutie okresného súdu v merite veci, podstatné časti okresným súdom zisteného skutkového stavu, jeho právne názory a závery vychádzajúce z výsledkov v prvostupňovom konaní vykonaného dokazovania. Následne krajský súd uviedol podstatu odvolacej argumentácie sťažovateľov a stanovisko navrhovateľa k nej: „... odporcovia 1/ a 2/ a žiadali... napadnúť rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh navrhovateľa zamietnuť pre nesprávne právne posúdenie veci. Namietali, že navrhovateľ nemá aktívnu legitimáciu v tomto spore, nakoľko nie je právnickou osobou založenou alebo zriadenou na účel núteného odťahu vozidiel.

Podľa ich názoru odstrániť prekážku cestnej premávky je oprávnený len správca cesty, ako orgán verejnej moci a odstránenie vozidla nie je súkromnoprávnym aktom, pri ktorom by prichádzalo do úvahy zastúpenie podnikateľským subjektom. Poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Cdo 70/03, v ktorom je správca komunikácie pri odstraňovaní vozidla jednoznačne definovaný ako orgán verejnej moci, ktorý nesie v plnom rozsahu zodpovednosť za jej výkon a nemôže ju previesť na iného, a to ani po stránke technickej.

Navrhovateľ žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Námietku odporcov 1/ a 2/ týkajúcu sa jeho aktívnej legitímácie považoval za neopodstatnenú, pretože v konaní preukázal, že je subjektom zriadeným správcom komunikácie – B. a zároveň, že bol primátorom B. poverený vykonávaním odťahov vozidiel na základe rozhodnutia mestskej polície.“

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto: „Odvolací súd prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. bez pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie odporcov 1/ a 2/ nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho aj správny právny záver, s odôvodnením jeho rozhodnutia sa odvolací súd stotožňuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.) a námietky odporcov 1/ a 2/ nepovažoval za dôvodné.

Podľa ustanovenia § 40 ods. 4 písm. a/ zák. č. 315/1996 Z. z., správca cesty môže odstrániť vozidlo, ktoré je ponechané na ceste vrátane chodníka, na náklady jeho prevádzkovateľa, ak je ponechané na mieste, kde je zastavenie alebo státie zakázané. Podľa ustanovenia § 40 ods. 5 tohto zák., ak vozidlo tvorí prekážku cestnej premávky, alebo ak ide o vozidlo uvedené v ods. 4, môže o jeho odstránení rozhodnúť aj policajt. Také vozidlo správca cesty odstráni na náklady jeho prevádzkovateľa.

V danej veci vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že k odťahu motorového vozidla zn. Škoda Felícia bielej farby dňa 26. 05. 2008 v B. došlo v súlade s ustanovením § 40 ods. 1 a ods. 4 zák. č. 315/1996 Z. z., § 2 ods. 1 a § 3 ods. 1 písm. a/, d/a e/ zák. č. 564/3 991 Zb; o obecnej polícii v znení neskorších predpisov, štatútom B. a rozhodnutím primátora B. č. 11/2004 o zabezpečení odstraňovania. Z Protokolu o odstránení tohto vozidla z 26. 05. 2008 vyplynulo, že k jeho odstráneniu došlo pre porušenie ustanovenia § 40 ods. 1, ods. 4 písm. a/ zák. č. 315/1996 Z. z., ktorého sa dopustil vodič

vozidla, a navrhovateľovi odstránením tohto vozidla vznikli náklady vo výške 2.800 Sk, t. j. 92,94 Eur. Zo zápisu o výdaji predmetného vozidla z 26.05.2008 vyplynulo, že vodičom vozidla bol odporca 1/ a jeho prevádzkovateľom odporca 2/. Títo namietali len aktívnu legitímáciu navrhovateľa, čo súdy nepovažovali za dôvodné, pretože navrhovateľ bol oprávnený predmetné auto odtiahnuť, čo vyplýva nielen z predmetu jeho činnosti uvedenom vo výpise z obchodného registra, ale aj z uznesenia M. B. č. 597/2005 zo dňa 27. 01. 2005 a poverenia primátora B. zo dňa 15. 02. 2005. Pasívna legitímácia odporcu 1/ ako vodiča vozidla vyplýva z ustanovenia § 40 ods. 1 zák. č. 315/1996 Z. z. a pasívna legitímácia odporcu 2/ ako prevádzkovateľa vozidla z ustanovenia § 40 ods. 5 tohto zákona.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil... “

16. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd (aj keď išlo v zmysle § 200ea ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov o drobný spor; pozn.) sa námietkami sťažovateľov zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovatelia v tomto konaní dostali odpoveď na všetky

podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

18. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 12/2011 z 28. septembra 2011 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové (relevantné) dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03, I. ÚS 159/2012). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B

20. Sťažovatelia súčasne namietali aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy (pozri tiež body 1 a 5) už uvedeným postupom a rozhodnutiami vo veci konajúcich všeobecných súdov.

21. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08, I. ÚS 208/2011) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

22. K namietaniu porušenia čl. 2 ods. 2 ústavy sťažovateľmi ústavný súd poznamenáva, že toto ustanovenie obsahuje základné princípy právneho štátu, vzhľadom na čo „*nemôže plniť poslanie priamo aplikovateľného ustanovenia v individuálnych konaniach*“ (I. ÚS 8/87, II. ÚS 821/00, I. ÚS 453/2011). Toto ustanovenie sa vzťahuje výslovne na štátne orgány (teda aj na všeobecné súdy) a implikovane sa týka aj právneho postavenia občanov, ktorým zaručuje, aby sa všetky štátne orgány voči nim správali len spôsobom, ktorý im dovoľuje ústava a ďalšie zákony. Keďže obsahuje základné princípy štátu, predstavuje tiež (zahŕňa v sebe tiež) všeobecné zásady uplatňovania základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy, ktoré nemožno posudzovať samostatne, bez ich vzájomného pôsobenia (ako aplikačného pravidla) s konkrétnym základným právom alebo slobodou. Keďže v danom prípade ústavný súd v posudzovanej veci nezistil také porušenie označených základných práv, ktoré by odôvodňovalo následné uplatnenie ústavnoprávnej ochrany, je potrebné konštatovať, že postupom krajského súdu (a ani okresného súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 12/2011 a jeho rozsudkom z 10. septembra 2011 nedošlo k porušeniu uvedeného článku ústavy.

23. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľov v tejto časti (body 20 až 22) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

24. Nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenáva, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov (a ani zjednocovanie právnych názorov jednotlivých sudcov) a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. marca 2012